

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 października 2017 r. w sprawie T-704/14, Marine Harvest ASA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 stycznia 2018 r. przez Marine Harvest ASA

(Sprawa C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Marine Harvest ASA (przedstawiciel: R. Subiotto QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. lub, tytułem żądania ewentualnego, uchylenie grzywien nałożonych w tej decyzji na wnoszącą odwołanie lub, tytułem dalszego żądania ewentualnego, znaczne obniżenie wysokości grzywien nałożonych w tej decyzji na wnoszącą odwołanie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i innymi wydatkami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie zarówno w ramach niniejszego postępowania, jak i w ramach postępowania przed Sądem;
- w razie potrzeby skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wyrokiem Trybunału;
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Trybunał uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty na poparcie odwołania.

1. W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, gdy nie zastosował w niniejszej sprawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 139/2004”).
  - a. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni pojęcia „jednolitej koncentracji”, w szczególności nie uwzględniając motywu 20 rozporządzenia nr 139/2004 jako podstawy wykładni zamiaru ustawodawcy Unii, by traktować jako „jednolitą koncentrację” wszystkie transakcje „powiązane warunkowo”.
  - b. Po drugie, Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni ratio legis art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004.
2. W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, nakładając dwie grzywny za to samo zachowanie.
  - a. Sąd naruszył w wyroku zasadę ne bis in idem, nakładając dwukrotnie na Marine Harvest grzywnę za nabycie udziału w wysokości 48,5 % należącego pana Maleka: wpierw grzywnę wynoszącą 10 mln EUR na podstawie art. 14 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 139/2004 za rzekome przeprowadzenie koncentracji przed zgłoszeniem (zarzucane naruszenie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004), a następnie grzywnę wynoszącą 10 mln EUR na podstawie art. 14 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 139/2004 za rzekome przeprowadzenie koncentracji przed wydaniem zezwolenia na nią (zarzucane naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004).

- b. Wnosząca odwołanie podnosi pomocniczo, że Sąd naruszył w wyroku zasadę zaliczenia, ponieważ nie uwzględnił pierwszej grzywny przy określeniu wysokości drugiej grzywny.
- c. Wnosząca odwołanie podnosi w dalszej kolejności pomocniczo, że Sąd naruszył w wyroku prawo, ponieważ nie zastosował zasady zbiegu naruszeń; rzekome naruszenie obowiązku zgłoszenia określonego w art. 4 ust. 1 jest naruszeniem bardziej szczególnym, w związku z czym obejmuje zarzucane naruszenie obowiązku zachowania status quo z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, które jest naruszeniem bardziej ogólnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2018 r. – Sole-Mizo Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-13/18)

(2018/C 142/31)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sole-Mizo Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę wychodzi się z założenia, że krajowy organ podatkowy nie popełnił naruszenia (zaniechania) — czyli że nie popadł w zwłokę w odniesieniu do nieodzyskiwalnej części podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”) [...] za niezapłacone zakupy podatników — ponieważ w chwili, w której krajowy organ podatkowy wydał rozstrzygnięcie, obowiązywały naruszające prawo wspólnotowe przepisy krajowe, a Trybunał Sprawiedliwości dopiero później stwierdził brak zgodności ustanowionego w nich wymogu, jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanego dalej „dyrektywą VAT”) (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami skuteczności, bezpośredniej skuteczności i równoważności?
- 2) Czy praktyka państwa członkowskiego, polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę rozróżnia się, czy krajowy organ podatkowy nie zwrócił podatku w zastosowaniu obowiązujących wówczas przepisów — które naruszały prawo wspólnotowe — czy też uczynił to z naruszeniem tych przepisów, a w odniesieniu do kwoty odsetek należnych od VAT, którego zwrotu nie można było dochodzić w rozsądnym terminie wskutek wymogu prawa krajowego, który Trybunał Sprawiedliwości uznał za niezgodny z prawem Unii, wskazuje się dwa oddzielne okresy, w taki sposób, że

— w pierwszym okresie podatnicy mają jedynie prawo do otrzymania odsetek za zwłokę w wysokości podstawowej stopy oprocentowania banku centralnego, ponieważ ciągle jeszcze obowiązywały wówczas przepisy węgierskie niezgodne z prawem wspólnotowym, więc węgierskie organy podatkowe nie działały niezgodnie z prawem, gdy nie zezwoliły na wypłatę w rozsądnym terminie zawartego w fakturach VAT, zaś